

СКАНДАЛЪТ ОКОЛО ИСТАНБУЛСКАТА КОНВЕНЦИЯ И МОРАЛНО-ПОЛИТИЧЕСКИЯТ ЦИНИЗЪМ СПРЯМО ТЕМАТА ЗА НАСИЛИЕТО

МАКСИМ МИЗОВ

Център за исторически и политологически изследвания, София

maksim-mizov@mail.ru

THE SCANDAL AROUND THE ISTANBUL CONVENTION AND THE MORAL-POLITICAL CRISIS ON VIOLENCE TOPIC

MAXIM MIZOV

Center for Historical and Politological Studies, Sofia

Abstract

The article discusses and analyzes the visible and viewless motives of public representation, but also the discussion about Istanbul Convention. It shows the different, confrontational, meaningful and value optics to the instrumentally placed in the public space a very delicate and even politically explosive topic about the violence against women in the transitional society.

Keywords: gender, identity, convention, sex roles and sexuality

Политическата инспирация и, по-точно, провокация с опита за ратифициране на Истанбулската конвенция предизвика за известно време исторически рядко виждани и бурни граждански дебати и рязко покачване на социалното напрежение в обществото. Нямаше как да не се стигне до подобен развой, защото беше засегнато нещо изключително важно и ценно, съкровено и интимно за всеки човек, но и за народната психика – *сексуалността* с нейните социокултурни кодове, исторически типове, пък и традиции. А който реши да настъпи по този – особено ревниво пазен, а и болезнен – „мазол“ както отделния индивид, така и цял един народ, трябва да бъде готов за

сериозни прежеждия. Историята и всекидневието са обилно изпълнени с всевъзможни доказателства за това! В крайна сметка, сексуалността винаги – от зараждането на човечеството до нашата смутна и преломна съвременност, – е била един от фундаменталните стожери както на публичния, така и на частния живот на хората, а и сфера, изискваща особено внимание, поради което всяка необмислена, арогантна, брутална или дори перфидна интервенция в нейните „отечествени територии” бива очаквано, незабавно много солидно наказвана.

Сексуалността, сексуалните роли, права, свободи, отговорности и задължения, а и всичко друго, свързано с или отнасящо се до тях, за което обикновено не (бива да) се говори публично, нито толкова продължително, а на всичко отгоре и прекалено гръмогласно, определено и винаги се считат за интимна сфера на частния живот на хората, а в този случай бяха извадени на показ, но и коментирани в исторически небивал диалог. Създадоха се обществени ситуации, при които за тях следваше да се говори и дори да се спори на висок тон, без тривиалните задръжки, със забележимо и дори рязко покачване на емоционалния волтаж в отношенията и репликите на противостоящите страни.

Историята на България не познаваше до този момент подобен случай – гражданите да протестират срещу властите в защита на своите полово-сексуални референции. Какво ли друго не бе минало през главата, а и на гърба на многострадалния български народ, само такова чудо не се беше виждало и чувало през годините на т.нар. преход. Това беше исторически невиждан и нечуван *прецедент*, при това не само в обществено-политическата, а и в националната ни история, поради което заслужава изключително внимание и комплексен научен анализ. Още повече, че вероятно управляващата България политическа сила, неистово стремяща и опитваща се да създаде, наложи в масовата психика и общественото съзнание мнението, че е единствен демиург на много значими преобразувания в държавата и обществото, се надяваше да прибави към колекцията от успехите си и триумфа от легализацията на една политическа афера или далавера, която със сигурност по-късно Историята ще заклеми по най-категоричен и негативен начин. В такава напрегната и дори нажежена публична обстановка неизбежно се стигна и до положения, при които твърде много, за да не кажем почти всички участници в дискусиите изобщо не желаеха да се вслушат в

логическата състоятелност и обосновка на доводите и аргументите на другия, а всеки се стремеше да натрапи своето виждане като единствено меродавно, истинско, безспорно и безалтернативно, независимо от случая. Вместо формално и гръмогласно рекламирания политически плурализъм, управниците решиха да заложат и то „ва банк” на безпардонния политически и идеологически монизъм, който не се церемони и изобщо не допуска никакво реципрочно представителство на различно – от официално защитаваното – мнение по толкова щекотливия въпрос.

Вместо крайно необходимия или поне задължителния за такива деликатни проблеми и рискови публични дискусии внимателен, сериозен, спокоен и нормален диалог, предразполагащ и гарантиращ опазването на достойнството и честта на опонентите, скандалът около Истанбулската конвенция роди сноп от добре подбрани и атрактивно ранжирани монолози, смешно и патетично декламирани от глашатаи на официалната позиция на властите по твърде деликатния въпрос, а и сложни „верижни реакции” от публични, официални и неформални караници, крамоли и вербални баталии, които доста видимо нямаха общо и с естеството, а и с облика на изискуемите диалози и полемики, поне от нравствено-етическа гледна точка; за сметка на това разделиха, ярко и непримиримо противопоставиха конкретни социални групи, застъпващи противоположни становища. Вместо диалог между управлението на държавата и гражданското общество, на вбесената от спекулациите и манипулациите масова публика се предлагаша до изнемога едни и същи версии – както от страна на висшите представители на държавното управление, така и от силно заинтересувани, грантово субсидирани неправителствени организации. За сетен път в годините на прехода на Негово величество Суверенът – Народът, – беше отредена ролята на *Великия ям, на безмълвните и нечутиите от властта множества*, което си бе чиста проба нравствено-етически публичен скандал във всяко отношение. Впрочем, едва ли може да става реално, фактически дума за истински, нормален и пълноценен *диалог* между управляващите и управляваните, защото менторството, назидателността, увещанията, заканите, ултиматумите и заплахите, с които управляващите се опитаха да внушат или „убедят” обществеността в каква посока неотклонно трябва да се върви, или защо трябва да се приеме незабавно и дори на всяка цена такава (публично опасна и одиозна) реформа едва ли би трябвало да се възприемат и оценяват като естествена, логична

съставна част от органиката на този „диалог“ на Властта с Народа. По-скоро, управляващите се опитаха отново (за кой ли път) да приложат овехтялата си властова тактика и пошлата си комуникативна стратегия, разчитайки на манипулативен монолог, фаворизиращ и глорифициращ единствено техните възгледи и пристрастия, когото обаче те да се постараят и опитат да представят като съвременен, необходим и ползотворен социален диалог между управляващите и управляваните по важен въпрос. А прилагането на такъв инструментариум за „убеждаване“ на обществеността очевидно кардинално се разминава дори с най-елементарните норми, вечните правила на етиката.

Нещо повече, управляващите и техните съветници, експерти, анализатори и цялата обслужваща ги камарила от продажни журналисти, псевдо-учени, квази-обществе-ници и добре заплатени представители на финансирани отвън НПО-та, не прозряха, че ако за сексуалността се говори в такъв ракурс, победата на каузата е доста съмнителна, за да не кажем даже искрено и точно, че тя е напълно проиграна, гарантирано изгубена. Конфликтът стигна даже чак дотам, че силно приближени и непрекъснато експонирани по медиите знакови експерти на управляващите в пряк стил им заявиха, че ако натрапят на обществеността тази ратификация, със сигурност ще се простят с изборна победа в предстоящите идната година избори европейски депутати и местни органи на властта. А такъв разкол сред управляващите до този момент не беше виждан, нито прогнозиран.

Прогнозите за такава катастрофална загуба на ГЕРБ изиграха ролята на публичен шамар за самозабравилите се, а и въобразили си, че могат да правят всичко, управляващи. И ако не друго, поне този аргумент се оказа незаобиколим или дори фатален за окончателното фиаско на скандалния опит да се прокара законодателство в ущърб на Народа. Така и стана фактически: маниерите на нравствено-нечистоплътно организиране и водене на псевдо-дебатите от страна на управляващите предопределиха и тяхното фиаско. Защото когато се „торпилира“ подобен феномен, резонно е да се предполагат и очакват съответни публични несъгласия и разногласия, противоречия и конфликти, демонстрации и опити за гражданска съпротива, както и на разнородни и многолики опити за реабилитация и релегитимация на брутално/перфидно *дискриминираната воля* на огромни части от обществеността, които обаче смятат, че изповядват *единствената Истина*.

Политическата траги-комедия на управляващата партия ГЕРБ, тъй като някои от другите участници в коалицията застъпваха радикално противоположни възгледи, да прокара несъответстващата на вкусовете и интересите на огромни части от народа Истанбулска конвенция обаче разкри и дори разобличи (и то по най-красноречив начин) тоталното разминаване, а и релефното конфронтиране между политическата целесъобразност и нравствената дължимост, които реално, системно, практически и непрестанно се прилагаха в несекващите опити за манипулиране на обществеността в такива казуси. Не е случайно, че независимо от пируетите и няколкократното променяне на посоката и ходовете си на действие, управляващите най-накрая склониха да се откажат от тоталния натиск, на когото подлагаха обществото, и да чакат други времена и обстоятелства, когато реализацията на поставената им цел би могла да се увенчае със съответен успех. Голямата битка и то в навечерието на европейското председателство на България беше загубена със срамно, унижително и позорно поражение за самодоволните ни властници. Тази загуба не само контрастно разкри, но и поучително, публично разобличи волунтаризма и перверзията на управниците, които отдавна си бяха въобразили, че могат да водят „народа за носа“ както, когато, накъдето си щат със своите гнусни манипулации. Следователно, не нравствените подбуди и не загрижеността за обществото стояха в дъното на крайните решения на управляващите да преустановят спекулациите или манипулациите на гражданството, да изтрият твърде осезаемо от медийните екрани или от ефира тоталната канонада на масовата психика и общественото съзнание с фалшива и подвеждаща информация, с противоречиви и дори смешни коментари, а и аргументи.

Огромни сегменти от българската общественост останаха с болезнено осезаемото впечатление или внушение, или с твърдото убеждение, че извеждането на подобен висок и публичен „пиедестал“ на безспорно важния *проблем за насилието над жените* се използва с нечистоплътни подбуди и мотиви, за да отклони вниманието от и да прехвърли масовото недоволство от резултатите от дейността на управляващата коалиция в друга посока, която може да бъде дискретно контролирана и задкулисно управлявана. В условията на все по-ярко лъсваща безпомощност на властта, управляващите се опитаха да пренасочат обективите, а с тях и на сетивата на недоволните граждани към идейно-политическите опоненти или критици, както в

парламента, така и извън неговите стени. Това не беше оригинален ход, нито шедьовър в уменията им да прехвърлят споровете в обществото в друга посока, като предлагат и изумителни, и дори потресаващи решения. То беше поредната управленческа акция за замазване на очите, прикриване на слабостите, недостатъците и пороците на управлението на държавата, за изместване на фокуса към дребни, но съдбовно важни проблеми от ежедневието на хората, които така и не биваха практически разрешавани, въпреки „соломоновските решения“ на властниците. Стига ни да си припомним за уникалните държавнически интервенции за справяне с ес-калиращата в продължение на почти три десетилетия дребна битова престъпност или за „гениалното“ хрумване на премиера завинаги да разреши проблемите с дупките по пътищата, като незабавно бъдат командировани и поставени полицаи до всяка една дупка.

Очевидно, графаретът на управленческият манталитет или конфекциозността на властовите маниери се оказаха доста по-силни от крайно необходимата за конкретния случай с Истанбулската конвенция внимателно и отговорно подготвена, и осъществена държавническа – в пълния смисъл на думата – реакция към този най-деликатен въпрос.

В този контекст стремежът и опитът да се спекулира с такъв значим и деликатен проблем, от една страна, и той да се експлоатира за параван на други – неудобни за управляващите – теми и процеси, се разобличиха (за разумните и морално-почтените граждани) като умишлена провокация, целяща да осъществи твърде неумело натрапвания на обществото политически *неодирижизъм* на важни процеси, събития, настроения, мнения. И е морално-укорително, или дори осъдително, че този неоодирижизъм беше оборудван с прекалено богати аморални политически арсенали, а и одиозни публични репертоари.

Нещо повече, разединението и дори противопоставеността на позициите спрямо въпросната конвенция вътре в управляващата коалиция, както и фиаското на натрапчивите и безцеремонни опити тя да се ратифицира останаха без необходимата (за подобни деликатни казуси) публична оценка, тихомълком и скришом, сякаш нищо особено не се е случило в общественно-политическия ни живот, или като че ли гражданските протести по този повод са били нещо прекалено незначително, пренебрежимо, пък и маловажно.

В инструментално осъществената *провокация към обществото* от страна на управляващите се разкри огромна и твърде пъстра гама от *морално-политически пороци*. Гражданството беше фактически поставено в крайно неудобно положение на системно и упорито подвеждано, заблуждавано, лъгано, мамено с неадекватна и противоположна (на истината) информация за естеството, телеологията и технологията на конвенцията. Освен това то беше нееднократно явно или дискретно заплашвано, принудително карано да възприе мнение, което ни най-малко не импонира на същността и особеностите на убежденията, или на реалните предпочитания на огромни части от българския народ.

В разгорещените до крайност парламентарни и публични, официални, медийни или просто всекидневни, а и неформални дискусии около евентуалната ратификация на Истанбулската конвенция обаче останаха в пълна сянка, тотално negliжирани, или пък умишлено премълчани редица изключително важни нравствено-етически проблеми. За тях управляващите не сториха и нищо, за да ги поставят, нито пък да им отговорят по съответен убедителен, безспорно солидно аргументиран начин, за да убедят публиката. Но именно морално-етическата плоскост, пък и насока на организираниите и проведените публично или неформално дискусии около въпросната конвенция би следвало да са в основата и да бъдат неизменен критерий и ограничителни рамки за техните реализации. Защото връзките между полово-сексуалните родови и ролеви характеристики на хората са пряко, органично свързани с и съдбовно зависими от техните нравствени трафарети.

Без да разтварям напълно и без това прекалено дългото, а и пъстрото ветрило на тези крайно деликатни, но и много сложни въпроси, ще формулирам само няколко от тях, за да илюстрирам, че беше абсолютно редно и дори задължително в политическите дебати за исканата ратификация на Истанбулската конвенция те да бъдат удостоени не само с инструментално внимание, а с наложителни и несъмнено категорични отговори.

Нравствено допустимо ли е и трябва ли да бъде наложено тотално ограничение на свободата на личния избор, която следва да бъде зависима и конюнктурно рамкирана от чужди (на националната ни идентичност, култура и характерология) идеологеми?

Морално допустимо и социално приемливо ли е положение в което малцинството следва да доминира и налага своите разбирания над мнозинството в обществото, при това в крайно-деликатна сфера, в която битуват и господстват съвсем други трафарети?

Нравствено отговорно и достойно ли е управлението на държавата да възприема безропотно внушения и дори директиви отвън спрямо това как трябва да постъпи към проблем, който обективно/субективно предполага, или предизвиква силни конфликти?

Достоен ли е за морално/социално доверие политическият елит, който изобщо не се съобразява с желанията, настроенията, нагласите, интересите и традициите на народа, а всячески се стреми и опитва да манипулира неговото съзнание, социалната психика с всевъзможни фалшификации, палиативни и конюнктурно скроени интерпретации?

Как трябва да се отнесе обществеността към онези партийно-политически (или коалиционни) елити, които пренебрегват и погазват нейните нравствени скрижали и се опитват да ѝ натрапят чужди на народостния ни характер и националната ни идентичност критерии, норми, ценности и ограничения, рамкиращи публичния, частния живот?

Реална ли е нравствената суверенност на народа, когато неговите управници са склонни, готови и способни да приемат решения или реформи, които поставят на най-висок пиедестал формалната правна материя, но влизаша в гибелен конфликт с морала?

Морално състоятелно, правомерно, а и полезно ли е политическо интервениране на управниците, при което политическата целесъобразност се оказва далеч по-важна и по-значима от нравствената обосновка, или аргументации за дължимия тип поведение?

Трябва ли за нравствено отговорен и даже виновен да се смята онзи партийно-политически и коалиционен управленчески формат или елит, който усложнява и тотално обърква жизнения свят на днешните (чрез тях и на бъдещите) поколения в страната?

Може/трябва ли да се счита за морално-автономен един бюрократичен държавен апарат, който е готов безрезервно, без всякакви сериозни и комплексни проучвания или анализи да приема външни изисквания, указания и ултиматуми, както и да поеме

ангажименти за тяхното внедряване в практиката въпреки недоволствата на гражданството?

Кое е по-меродавно и исторически легитимно в нравствено-етичен аспект: дали мнението на народа и обществото, или това на бюрокрацията на държавата, независимо от това кой, защо, откъде, откога и как ѝ дърпа конците при взимане на определен тип решения по изключително важни и дори съдбовни за конкретната нация въпроси, теми?

Нравствено ли е гражданското спокойствие, общественият порядък, социалният мир или относителното разбирателство в публичната сфера да се подлагат на огромни изпитания и сериозни опасности чрез волунтаристично прокарване на решения, за които априорно се знае, че непременно ще взривят обществеността с естеството и особеностите си, с последиците, а и дори само с „атрактивността“ на шокиращите си оферти?

Морално правомерно или редно ли е с нечистоплътни средства да се манипулира и даже радикално и тотално да се подменя, пренебрегва или брутално елиминира истинската воля, релефно и публично очертаното нежелание и несъгласие на широки социални слоеве, за да се удовлетворят тутакси перверзните амбиции на шепа управници и политици, за които най-важното са личните им кариери и облагодетелстването им от властта, която зависи не толкова от самите тях, колкото от техните външни господари?

Нравствено оправдано ли е да се изисква да се зачертаят (по съвършено конюнктурен и натрапен пряко волята на народа начин) исторически утвърдени от хилядолетия или векове *полови родове* и *сексуални роли*, като те бъдат внезапно заменени със съвсем непознати, исторически нереални, изобщо не практикувани версии в нашето общество?

Може ли да се счита за приемливо, допустимо онова „външно дължимо“, което е в пълен разрез с исторически установеното, многовековно легитимираното по всякакъв начин съществуващо във филогенетичните/онтогенетичните особености на един народ?

Нравствено разумно, полезно ли е сакралността на човешката битност да се слага под „общия знаменател“ на одиозна, меркантилна и на всичко отгоре прозрачно забележима конюнктурна политическа профаност, която обаче със сигурност е облечена в моментна политическа власт, а и натрапвана идеологическа или

геополитическа целесъобразност, но, заедно с това, е и сигурно обречена на исторически позор, дамгосване?

Морално-дължимо ли е да се променя (и то най-радикално) правният ни мир, като в него изкуствено да се въвеждат такива закони, норми, превенции или санкции за реални простъпки и хипотетични престъпления, които изобщо не фигурират исторически и социокултурно в арсенала и репертоара на поведението и битието на нашия народ в иначе деликатна сфера на полово-сексуалните взаимоотношения между хората?

Нравствено обосновано ли е сексуалната идентичност да се превръща във фундаментален стожер, около който трябва конюнктурно да се върти, или от когото кардинално и дори фатално да зависи настоящето, а още повече и бъдещето на поколенията?

Трябва ли да се счита, че сексът е фундаменталният стожер около когото следва да се създават и налагат – по пътя на социалното инженерство, – всички други жизнено важни дейности и сфери на човешкия – публичен, и частен – живот днес и за в бъдеще?

Правомерно и полезно ли е за държавата, гражданското общество и нацията да се прокарва и брутално налага социално-политическо инженерство в условията на публично, систематично идеологическо остракиране на всякакъв тип подобни технологии?

Докъде и как, с какви средства е позволено на политиката да интервенира в и да променя сексуалността и интимността на хората чрез управленчески декрети и конюнктурни реформи, които, обаче, предначертavat по своему и едно задължително бъдеще?

Какви са позволените демократично-хуманистични рамки във взаимоотношенията на политическата с нравствената целесъобразност, и как те се прокарват и гарантират в крайно деликатната сфера на човешките сексуални и интимни взаимоотношения?

С какво и защо социалният капацитет на полово-сексуалната проблематика заслужва да бъде йерархизиран най-отгоре на пирамидата на човешката феноменология, а и не отваря ли това кутията на Пандора, заради политически

целесъобразното инкорпориране в историчността и всекидневността на хората на пансексуалистки тълкувания?

Морално-етически правилно ли е публично депозираните отношения към сексуалните предпочитания или референции на някого да се приемат за далеч по-значими от всички останали негови социални характеристики в историчността, всекидневието му?

Нравствено оправдани, фатално необходими ли са политическите интервенция и законодателните реформи, рефлектиращи във всички сфери на държавата и обществото, на публичния и частния живот на хората, които със сигурност подкопават, а в перспектива гарантирано унищожават ценностно-нормативните фундаменти на социалните връзки и разкъсват социалните тъкани на държавния, пък и на обществения организъм?

Нравствено правомерно и нормално ли е съкровищницата на културните традиции и обичаи да се подлага на спешна, радикална, безкомпромисна и безалтернативна *ревизия* и съответно *кардинално редуциране* от тези социокултурни кодове и трафарети, които, според конюнктурните разбирания, не бива да присъстват в живота на социума?

Кой е моралният субект, който има историческите права и задължения да създава или променя жизнените трафарети в областта на сексуалността – народът-суверен, или външни политически фактори, глобални институции, или транснационални сексуално-малцинствени организации, псевдо-правозащитнически „авторитетни” движения?

Трябва ли човешката сексуалност да се съобразява с графика и трафика на конюнктурната политическа целесъобразност, пласирана (отвън и отвътре) в обществото?

Кое е по-важно, по-значимо: нравственото или политическото за сферата на човешката интимност/сексуалност в нейните публични, а и частно-всекидневни ракурси?

Докъде може/трябва да стигне Политиката в сферата на интимността на хората, а и каква е ролята на Нравствеността в подобни интервенции и солидни трансформации?

Чи и нравствени доводи и аргументи, искания и претенции, интереси и ригоризми следва да се предпочитат, пък и зачитат в сферата на деликатните полово-сексуални проблеми – тези на обществеността или на онези на конфронтациите с нейните разбирания, исторически и културни традиции сексуални малцинства и конюнктурно създаващите привидност за съвременност, разкрепостеност на мненията доминиращи групи?

Социално приемливо, а и нравствено редно ли е специфичните различия на малцинството да се котират по-високо от общовалидните характеристики в обществото, а и от референциите, които депозират и легитимират прилики, и общи свойства на хората?

Морално редно ли е без провеждане на съответен и крайно наложителен плебисцит да се взимат кардинално значими и дори фатални решения от малък управленчески елит, които преследва коренно различни цели и търси изгоди от прокарването на реформи, които са в ущърб или са гибелни за идентичността на нацията и за бъдещето ѝ?

Социално обосновано и демократично – не само в политически, а далеч повече в морално-етически контекст – е бъдещето на обществото, а и на идните поколения да се предрешава от днешни властници, които нямат солидната подкрепа на обществеността?

Нравствено отговорно, достойно и почтено ли е да се стигматизират определени социални слоеве заради това, че не желаят да приемат без съпротива и безропотно волунтаристичните действия на конюнктурната власт, които те считат за морално безотговорни, държавнически пагубни, социално опасни за публичния и частния им живот?

Трябва ли интересите на държавността и обществото да се залагат в зависимост от интересите на моментно съществуващи, а и малцинствени по авторитет граждански сдружения, които се стремят и опитват да наложат неприемливи (за народа) сценарии?

Кой трябва да има нравствен приоритет – държавата или моментно, а и конюнктурно създадените граждански структури, изпълняващи асоциални проекти, сценарии?

Морално състоятелно и оправдано ли е независимо от и пряко волята на родителите съзнанията на техните деца да бъдат промивани и манипулирани от

всевъзможни представители на НПО-та или от техните лобисти в държавните институции, които не носят никаква юридическа, а още по-малко нравствена отговорност и вина за предизвиканите (от техните действия) последствия в онтогенезиса на „преформатираните“ деца?

Обосновано или правомерно ли е законовите санкции за вербални квалификации относно сексуалната идентичност на дадени лица/групи да се оказват далеч по-обществено опасни от, съответно да са декорират с неимоверно по-тежки наказателни санкции дори спрямо най-тежките криминални престъпления, допускащи и някакви условности?

Нравствено справедливо ли е също заради претенциите или очакванията на 1-2% да се подлагат на редукция, или на тотално преформатиране гражданските права и свободи на останалите 98-99% от населението в сферата на полово-сексуалните реалности?

Какъв може да бъде моралният авторитет на международни, европейски и български държавни институции, които прибягват до непозволени в етически план мерки и използват властови инструменти или технологии, които репресират волята на хората?

Морално обосновано и исторически полезно ли е претенциите на една съмнителна и опасна с последиците си идеология да се налага силово на държавата, нацията?

Нравствено оправдана или укорителна е и ролята на обществените медии, които скриват истините по възлови, съдбовни за обществото и народа, проблеми и всячески обслужват конюнктурна, а и опасна (за националната идентичност) политическа визия?

Каква трябва да бъде ролята, функцията на прокуратурата и съда когато под сериозна заплаха са поставени изконни характеристики и традиции на народа и социума – превантивна, но и гарантираща държавно-обществения интерес и народното благо, или изчаквателна и обслужваща конюнктурната власт, а и предприемаща гибелни решения? На кого тези институции трябва да вярват, кого да защитават: народа или властниците? Питанията от такова естество могат да продължат още по-нататък, а дори и да се превърнат в нещо като безконечна броевица от видимо риторични въпроси, чиито отговори се подразбират дори от най-неграмотните, пък и отчуждени от

политиката хора. Очевидно е, че подобно интелектуално занимание не си струва труда в дадения момент.

Струва ми се, че и формулираните тук и сега въпроси са напълно достатъчни, за да илюстрират в каква *политическа*, а още повече и *аморална каша* успеха сами да се забъркат домораслите ни политици и управници, когато решиха „на бърза ръка”, между другото и с непочтени похвати, възползвайки се от някои бонуси на конюнктурата, да прокарат кардинално решение на извънредно важен, значим и дори съдбовен проблем.

Опитите за прокарване и законова легитимация на третия пол са естествено, а и закономерно продължение на постмодерната хегемония, която брутално погазва и отменя всички предишни универсални констелации, които историята отдавна е наложила.

С опитите за декретиране на третия пол фактически се развенчава не само символният ореол, а и практическят статус *на родовите характеристики на homo sapiens*, въпреки че на обществеността се сервират всевъзможни обяснения и аргументи, че ставало дума единствено за наложителна съвременна ревизия и прецизиране на човешката същност.

Нещо повече, управляващата партия ГЕРБ в лицето на своя политически елит стигна до немислима или невъобразима крайност, като си присвои правата или задълженията на Историята да определя и легитимира за дълго време какви типове човешки връзки, или полови типажи може да приема и да понася капризите им дадено общество.

В типично постмодернистки дискурс почти шокиращото разнообразяване на класификацията и плурализацията на *родовете на човека* в днешно време гръмогласно се обяснява, както може да се предполага или очаква, с всевъзможни социално впечатляващи и приемливи доводи, или аргументи, дори и със сантиментални тълкувания на злочестата – историческа и днешна, публична и частна – екзистенция не само на жените, но далеч повече на уж системно репресираните сексуални малцинства, чиито права, или свободи трябва да се извоюват с извеждане на преден плана на темата за насилието над жените.

Цинизмът в подобни идеологически или политико-интервенционистки внушения и натрапвания се разобличи и спрямо това, че управниците всячески се опитаха да прикрият и премълчат основния исторически и всекидневен проблем за

хората - социалното или, още по-точно, структурното насилие, което настоящата обществена система ражда и възпроизвежда, натрапва и легитимира в жизнените светове на гражданите.

Фактът, че управниците всячески се стремяха и опитваха да редуцират и сведат дебатите само до битовото междуполово насилие, при това разглеждано едностранчиво и преднамерено – т.е. само над жените, а да се оставя в сянка другата иманентна половина на този казус, защото и мъжете също са обект/предмет на най-различни видове – политически, икономически, социални, културни и пр. – репресии, е твърде показателен и красноречив за аморалните интереси и кроежи на властниците, които искаха, чрез прокарването на въпросната скандална конвенция, да отместят напълно вниманието и желанието на обществеността да се дебатират по истинските проблеми и колизии, свързани с *тоталното насилие*, които присъства в живота на хората в годините на прехода.

Фокусирането на вниманието и акцентирането само на *битовото насилие* е перверзен начин да се премълчи, прикрие *историчността на насилието над „слабия пол“*, да не се предприемат мерки за нейното ограничение или пълно елиминиране от жизнения свят на жените като родови и индивидуални човешки същества. Както виждаме от текста на Истанбулската конвенция, защитени са правата и свободите на хомосексуалистите, транссексуалите и пр. модалности на неокончателната типология на половете, но съвсем не и правата и свободите на жените в пълнотата на историческата им съдба.

Успоредно с това, съвсем преднамерено, непрестанно и необосновано в масовата психика и общественото съзнание систематично се инфилтрираха внушения, или даже убеждения, че едва ли не българската история, а и днешната социална практика са най-страшните утробни и реалности, или пък лидерстващи феномени в областта на тоталната дискриминация и репресиите над представителките на т.нар. слаб/нежен пол, при това в условията на съвсем умишлено премълчаване на колосалните постижения на редица други западно-европейски, при това водещи държави и общества, които много отдавна и далеч превъзхождат българската страна, пък и нация в този крайно одиозен контекст.

Да се сведе и дори изкуствено да се отъждестви полово-сексуалната култура на цял един народ до странностите и извращенията на полово-сексуалната култура на

други, чужди на нашия по манталитет и жизнен маниер, народи, култури и субкултури, е не само политически вредно и опасно, а и морално-етически недопустимо и непочтено. Защото нито исторически, нито културално в битността и битийността на нашия народ съществуват традиции за определен тип системни полови насилия или дори сексуални извращения над организма на представителките на „слабия пол”, като обрязването на жените и др. под., които, обаче, чрез ратификацията на Истанбулската конвенция вече се легитимират и като неотменна част от пейзажа на нашата полово-сексуална култура.

Тук реално изниква въпросът, който съвсем преднамерено беше премълчаван и скриван от вниманието и коментарите на взривената общественост: дали инфилтрацията на такива юридически елементи в общата консистенция на българското право и на предстоящата ни законност не завоалира сценариите по инфилтрация на огромни човешки емигрантски маси, които са иманентно свързани с подобни типове извращения? Иначе казано: дали и как ратификацията на скандалната конвенция се вписва в общите контури и в дискретната, тотално засекретената логика на изкуствено предизвиканите и централизирано направляваните бежански вълни, които не се съобразяват (изобщо!) с много членове и параграфи на изключително важни международни закони и договори. Не става ли дума за фактическо денонсиране на редица предишни и възлови международни конвенции и закони чрез инструментално и спешно натрапвани конвенции, чрез които обаче много по-интензивно и мащабно се легализират, но и подсигурият опасни геополитически сценарии, които са исторически вредни, дори гибелни за много народи. След като бе ограничен политическият и националният суверенитет на страните-членки на Европейския съюз, сега на дневен ред е тоталното редуциране и елиминиране и на *моралния суверенитет* на техните народи сами да определят половата си култура, или публичните норми и порядки на взаимоотношенията между натрапените им полове. А суспендирането на моралния суверенитет на народите е плътно свързан с и зависим и от *сексуалния суверенитет на двата пола*, които днес са поставени под въпросителна. Когато *двата родови пола*, известни от цялата досегашна история на човечеството, трябва да освободят и споделят жизненото си време-пространство с представителите на нови и неспиращи да се умножават и овластяват полово-сексуални типажки, тогава няма как моралният, пък и

сексуалният суверенитет на народите да функционира нормално. Защото до историческата поява и публичното налагане на мултикултуралистката идеология, извела на преден план и фаворизирала проблемите на сексуалните малцинства, в биографията на човечеството липсват кардинални промени, пряко обвързани със секса. Въпреки че мултикултурализмът бе тотално развенчан и отречен именно от своите най-пламенни защитници – западно-европейските елити и богатите общества, една от най-органичните и важните му съставки – за сексуалните малцинства, – беше тотално съхранена – и то независимо от всеобщата негативност към мултикултурализма като цяло. Реално преценено, иде реч за *грандиозен исторически, политически и идеологически цинизъм*, състоящ се в това публично да се отхвърли една вредна идеология, но същевременно да се запази и гарантира за бъдещето си развитие една от най-важните ѝ части – тази която е органично свързана със защитата и овластяването на половите родове, които от универсалните и вековечните два стават (по постмодернистки) неясно колко. Въпрос е дали това беше случайно или напълно закономерно осъществено, пък и защо? Дали половата идентичност, но и сексуалността не се оказаха (за тайните архитекти и днешните господари на световния порядък) много по-важни и по-ценни, по-удобни и по-ефективни за подпомагането и реализацията на техните геостратегически сценарии? А, както много добре се знае от потърпевшите страни или народи, подобни сценарии изобщо не се съобразяват със сантименталностите на морално-етичните им катехизиси, нито с уникалността, самобитността на културно-цивилизационните им портретирания.

В този контекст е редно и нравствено обосновано да се постави въпросът дали подобни кардинални трансформации в битността и битийността на даден народ не отварят широко порти за дезавуирането или елиминирането на Морала, за неговата инструментална и фалшива замяна с псевдонравствени, или дори с морализаторски истерии. А моралът винаги е свързан и с *уникалната характерология на автохтонния народ*, на онзи субект, който го твори, изповядва и исторически отстоява, и съзнателно обогатява. Колосалната промяна може да се осъществи по два начина: или чрез деморализация и деструкция на присъщите на даден народ и общество нравственост, или чрез демографско редуциране и елиминиране на носителя и защитника на подобна морална практика. Вглеждайки се в днешните събития, процеси и тенденция,

забелязваме не само признаците, а и успоредните и синхронизираните господства на тези две опасни тенденции. Тоест, за една бърза, повсеместна и принудителна *радикална промяна в качеството на състава на населението*, което ще трябва в близко или по-далечно време да обитава географските територия както на Европа, така на нашето Отечество, при което кардинално ще бъде видоизменен расовият, етническият, културният, но и конфесионалният контингент на онези човешките маси, които в предстоящата история вече ще следва да обитават съвместно, по своему да оформят, легитимират портрета на Стария континент. За да се случи този пъклен сценарий обаче е нужна тотална деморализация на социума, нещо което очевидно се забелязва в постмодерното време и битие, когато имунитетът на нравствеността е сериозно разклатен, а дори и прилича на боледуващ с летален край. Ние вече живеем в историческо време, пространство и битие на нравствени менторства и кухи морализации, в които истинската нравственост все повече изчезва от живота ни.

Това съвсем не са абстрактно-теоретични проблеми, а съдбовно важни казуси за настоящето и бъдещето на Европа и на България като нейната изконна, органична част. Иначе не би имало абсолютно никакъв смисъл от подобно декретиране и санкциониране на полово-сексуални посегателства над автономността, автентичността, честта или достойнството на жените, пък защо не и на мъжете, ако липсват такива реални заплахи, които да са органична част от историческата и културната битност и битийност на народите и нациите, етносите или конфесиите, населяващи Стария континент. Както може и да се предполага, такава промяна е творение, дело, а и от полза единствено на днешните господари на света и на техните креатури сред брюкселската администрация, поради което те толкова ревностно държат на ратификацията на въпросната конвенция.

Тук на *prima vista* могат да се лансират поне два много съществени проблеми, около съвсем преднамерено и мащабно които витае политически мрак или недопускане на тяхното публично коментиране. Това са въпросите за т.нар. сива раса и за решаването на демографските проблеми на глобализирания, днес олигархично контролиран свят.

Безспорно, тайните сценарии за алхимично, т.е. изкуствено сътворение, разпространение и мултиплициране на подобна сива раса, са органично свързани и

твърде солидно гарантирани чрез ратификацията на въпросната скандална конвенция. Тази нова раса ще трябва да удари фронтално, тотално Европа като единствен и последен бастион на бялата раса, нещо, което е исторически крайно приемливо и изгодно за САЩ, чието тъмно историческо бъдеще е вече съвсем предопределено в този особен расов контекст.

Малтусианските и социал-дарвинистките подплънки на скандалната конвенция също се премълчават и скриват зад иначе формално хуманистичните ѝ лица и призови. Защото легализацията на третия пол, а и на следващите след него полови идентичности не само няма да спомогнат, а реално ще ограничат или блокират нормалното възпроизводство, а тъкмо към това дискретно се стремят и него неистово желаят господарите на света, които вече от години пледират за съдбовната наложителност от *прочистване*, т.е. от намаляване на количеството на многомилиардното човечество и за свеждането му до максимум два милиарда – един златен, и един, който да го обслужва, но пък да живее в пълна мизерия и зависимост от капризите и волунтаризмите на елитите на първия свят.

Нека да не забравяме нещо изключително важно, което днешните архитекти на света отлично знаят, но въпреки това публично не желаят да казват и коментират: още знаменитият Херберт Уелс в своя бестселър, писан в края на XIX век, „Предвиждания за въздействието на прогреса на механиката и науката върху човешкия живот и мисълта”, в главите, посветена на историята на демокрацията и войните през XX-я век, предвижда като основен тон за бъдещата, т.е. за днешната форма на демокрацията *сивият цвят*, а освен това и е категорично убеден, че бъдещето ще бъде изобилно населено от една извънредно тежка, сложна, а пък и продължителна във времето световна война. Като знаем спецификите на двете световни войни от XX век и портретните характеристики на войната, която ни обещава Уелс в бъдещето, трябва да отбележим, че тя далеч повече прилича на третата или четвъртата, на хибридните, или прокси-войните, които днес се водят в глобалния свят, отколкото тези, които човечеството вече е преживяло. А пък и след като знаем неговите обвързаности с най-могъщите тайни общества на англо-саксонския свят, дали не бива да се запитаме не е ли тази негова визия или прогноза един таен сценарий, който днес, пред очите ни се разиграва в глобализирания ни свят.

В крайна сметка, ако внимателно прочетем, но и осмислим гениалните творби на Херберт Уелс и Олдъс Хъксли, ще забележим твърде много подобия с днешния ни свят. Не бива да забравяме също, че и друга култова фигура, която се издига и на най-висок пиедестал от неолибералите в днешното време и обществено битие – Айн Ранд, – също пледира за особено посивяване на живота, а и особено на морала в бъдещото общество. В крайна сметка, поне едно е контрастно забележимо: колкото повече политиците и управниците днес се опитват да изглеждат *пъстроцветни*, т.е. атрактивни и приемливи, толкова повече те посивяват, а гражданите се отегчават или отчуждават от политиката. Защото Демагогията и Популизмът винаги са в сива тоналност, въпреки че илюзорно приличат на източници на съвършено различни хроматични лъчения или въздействия. А днес именно тези две фигури са сърцевина на политическите технологии и практики. Неотменната им еkleктика и релативност не само буйстват, а царстват в днешно време. Относителността, а и миксирането на всичко и всички сякаш вече е универсален канон, а той днес засяга демографския и морално-културния статуси на много нации и народи.

Първите лястовички в този ракурс вече ги видяхме, но за съжаление недостатъчно разумно коментирахме: предложенията на Сорос и на гостуващи у нас политически особи от САЩ да се заселят големи бежански маси в Северозападна България, или на Кристилина Георгиева да се разреши негативният ни демографския дисбаланс чрез инфилтрацията в отечеството ни на инородни раси, етноси и хора със съвсем друга вяра, основно подсигурени или пласирани у нас чрез интеграцията на големи бежански маси. А ратификацията на Истанбулската конвенция със сигурност отваря царски порти за подобни сценарии и драстични, трагични преобразувания в състава на населението ни.

В този аспект историческата съдба, дискретно отреждана на българския народ с евентуалната ратификация на скандалната конвенция, е да бъде *суровина* за производствените сценарии и продукти на геополитическото планиране за неолибералния и постмодерен глобален свят, в който несъмнено трябва да има доста принесени жертви пред олтарите на неговите сценаристи и заинтересованите му (от подобен развой) господари. Това не бива да ни изненадва, защото темата за биополитиката и биомасата, в която би следвало да се превърнат много нации, народи и други общности вече отдавна се върти.

Ако наистина са толкова ревностни и морални защитници на правата и свободите, ограниченията и премахването на насилието над човешките същества, брюкселските елити и чиновници би следвало да вкарат в текста на въпросната конвенция и изисквания за недопустимост и санкциониране на аналогични насилия и над представителите на силния пол, защото *обрязването и на мъжете* е също аналогично насилие, рожба на архаични и несъвременни религиозни и етнокултурни практики в света. Избирателната линия да се клейми, а и санкционира само едната половина от цялата общност на тези ужасни насилия над организма и психиката на човешките същества, особено над телата и душевността на малките деца, е превърната форма на сервилност или на страх от реакциите на прекалено мощни във властово отношение конфесионални и етнически множества, каквито примерно са юдеите и мюсюлманите. Така се налага селективна и палиативна мярка, обслужваща далечни и чужди на полово-сексуалната тематика планове, които не бива да се излагат на публичен показ, да се позволява коментирането им.

Нито един държавен или партийно-политически елит, ако иска да е възприет от обществеността, не бива да си позволява необосновани упреци и обвинения в приобщеност и разпространение на опасни стигматизиращи или репресивни действия спрямо представителите на даден пол, които гражданството, или нацията изобщо не притежават, духовно не изповядват и всекидневно не практикуват. Този нравствен „категоричен императив” бе направо, буквално и публично отречен, стъпкан, поруган и елиминиран от домораслите ни проевропейски управници. Това не е изненадваща, исторически непозната, съвсем нова, крайно неуместна, вредоносна проява на една част от българската самозвана политическа класа, а рецидив от безкрайните ѝ издънки в годините на прехода. След като едно „царско величество” безцеремонно предложи на българския народ „да си смени чипа”, един премиер се оплака от „лошия човешки материал”, а културният му министър безпардонно назова народа си „шибан”, а един опозиционен и популярен депутат си позволи да определи 80% от населението на родината ни като дебили, сега вече дойде и редът българската общественост да преглътне вменените ѝ отгоре „обосновани предположения”, че е системен, хладнокръвен и дълготраен причинител и разпространител на вредни, опасни полово-сексуални традиции, които трябва да бъдат спешно и радикално разобличени,

заклеймени, но и изменени в съответствие с полово-сексуалните практики и формалните законодателства на държавите/обществата, в които подобни насилия и извращения над жените се оказват исторически/ежедневно познати.

Подозрението или внушението, че българското общество и неговата традиционна култура са или могат да станат исторически/актуални трезори и защитници на отвратителни форми на дискриминация и репресия над жените, е не само необосновано, а и несъстоятелно. То не почива на никакви емпирични доказателства и реални факти, а е и морално-етическо *обвинение* към нравствените и социокултурните традиции и порядки на една страна, която не притежава визираните, достойни за санкции типове репресии над жени. Това е *безпочвено стигматизиране* на националната и социокултурната ни идентичност, гарнирано с кухи призови тя да се преформатира в синхрон с чужди исторически и културни кодове. Фактически иде реч за нравствено-недопустимо приписване, вменяване на нехуманни и недемократични принципи и атрибути на един социален организъм, който исторически и актуално-практически е доказал, че не притежава такива референции в публичния и частния живот на своите родови и социални типажи. Това е чистопробно *набеждаване* или историческо, социално и морално *озлочествяване, опозоряване, най-малкото дискредитиране* на едно общество, на историята и традиционната му култура, което дори неговите управници не проумяха или меркантилно и унижително, сервилно и раболепнически възприеха, и практически се опитаха всячески и то доста спешно, заедно с всички манипулации на натрапят на нашето гражданство. Самородните и самодоволните ни управници не съобразиха, че публичното лансиране и отстояване на тази визия за полово-сексуалните недостатъци, слабости и пороци на българския народ, на неговата история и култура са неправомерно обвинение на цялата нация в притежанието и възпроизводството на *социална патология* в тази сфера. Няма как да се очаква, че обикновеният, простият народ, както той е охарактеризиран от самозваната политическа класа, ще приеме спокойно и безропотно, без протестна и гневна реакция обвинения, или дори предположения, че е носител и разпространител на опасни полово-сексуални патологии, още повече като всекидневно чете за и вижда по медиите сексуалните „подвизи” на някои представители от елитите на преходното общество, погазващи всички морални норми. А по време на дебатите за ратификацията на

въпросната конвенция елитът отново се опита да морализаторства и менторства по една деликатна, много хлъзгава, опасна за битността и битийността му жизнена сфера, като полово-сексуалните връзки и отношения. Още повече след като преди време българската общественост беше занимавана с проблемите за хомосексуализма или педофилията в средите на парламентаристите и управниците, а и бяха провеждани бурни дебати около законово принуждение на кандидатите за народни представители и висши държавни постове да депозират предварително за типологията на своята сексуална ориентация. При тези скандална история под въпрос беше поставена мъжествеността на висшите персони в държавното и общественото управление, а сега – при темата за ратификацията на Истанбулската конвенция, – този злополучен епизод от близката ни политическа история сякаш беше напълно забравен и неспоменат. Дали нечия управленческа гузна „мъжка“ съвест не реши да си измие лицето и ръцете с темата за насилието над жените?

Това, че днешни български политици не се посвениха да се усъмнят в и да заподозрат собствения си народ в съпричастие към нетрадиционни за него полово-сексуални ориентации, практики и извращения, може би, не бива да ни учудва. В техните усърдия и усилия да осъществят тази позорна цел няма нищо изненадващо, защото по манталитет и маниер на действие те са *компрадорски* субекти, т.е. готови и способни на всякакви измени към българското и българщината, стига да имат ползи от такива дела.

В тези дебати управляващите от ГЕРБ сринаха историческия и моралния авторитет на собствената си нация, подозирайки я и разпространяват информация, представяща я в крайно неестествен вид и в позорна същност. При такива упреци, обвинения или дори само съмнения, подозрения за съпричастие в одиозни факти, събития, процеси и тенденции, няма как обществеността да стои безучастна, да не иска да си каже думата – на глас, с публични митинги. Видно е, че управници ни живеят в собствени, измислени и паралелни светове, в които не допускат възможности да им се опонира. Те целенасочено и методично, брутално или перфидно се опитаха да внушат на и убедят обществеността, че българските мъже са едва ли не масово изградени и исторически възпитавани като насилници и сексуални извратеняци. Същевременно, те (без да осъзнават своето безумие) се опитаха да вменят на българските жени, че са

малоумни, неспособни и безхарактерни, че не могат със собствени сили и качества да се противопоставят на евентуални агресии срещу тях, а трябва да разчитат само на прехвалените „добри практики“ от богатия Запад, въпреки че по време на въпросните дебати около ратификацията нееднократно бе споменавано, че ако у нас всяка четвърта жена е психически и физически тормозена, малтретирана, в Западна Европа, която ни е светъл еталон, всяка трета жена е спохождана от подобни неприятности, рискове, тежки поражения в своето ежедневие. Това дори е национално предателство спрямо културната самобитност и историческите постижения на българския народ – в сферата на полово-сексуалните взаимоотношения.

Тук може да се споменат не само и не толкова фрапиращите различия между *количеството* на изнасилвания, побоища, психически и физически тормоз, всевъзможните условности и ограничения, които депресивно и стигматизиращо рамкират жизнедейността на жените в тези – приемани от нас за еталонни и супер-демократични – страни, а също изцяло непознатите у нас по *качество* репресии над женската телесност и психика, които сега ще се уреждат и санкционират с евентуалната ратификация на въпросната конвенция, сякаш те са историческа традиция или позорно бреме на нашата държава.

Погледнати в този ракурс, натрапчивите опити на управляващите на всяка цена да прокарат Истанбулската конвенция фактически бяха превърната *форма на обвинение* към българската общественост, че не реагира както трябва спрямо наличието и отрицателното влияние на подобни – липсващи в историята и практиката ни – дискриминации, изстъпления и репресии над жените като вид и личности. Това е не само нравствено укорително, а и правно-политически осъдително – *да вменяваш някому вина, която не му е присъща*, за реалността, формата за която той няма исторически, днешни заслуги. Фактически погледнато, това е и преднамерен, но и инструментално ангажиран удар по самосъзнанието, самочувствието, самоуважението, честта и достойнството на хората от единия, или от двата пола, които нямат абсолютно никакъв исторически, или актуален принос в сътворението, разпространението на крайно опасни полови реакции.

Публично укорително, много опасно е да се приписват качества, свойства и прояви в историческия и актуалния профил на единия или на двата пола, които

практически нямат присъствие, но политически и идеологически се визират, критикуват и санкционират, поради техните дискретни обвързаности с тъмни геополитически сценарии.

Обидното и дори позорното в поведението на домораслите ни управници беше и това, че те не познават, или умишлено премълчават и скриват, от една страна, липсата на такива видове насилия над жените в нашата история и в съвременната ни реалност, а – от друга – наличните в българското законодателство норми и механизми, които могат и трябва да регулират, санкционират такива изяви, ако се появят в живота и практиката.

Врх на политическия цинизъм по време на тези бурни дебати беше *тоталното свеждане на въпроса за насилието над жените единствено в сферата на всекидневно-битовата им жизнедейност*. От публичните изявления на управляващите политици и на техните слугинажи от експерти и псевдо-учени сякаш изглеждаше, че генералната загриженост на властниците е изцяло съсредоточена към ограничение или евентуално (неясно кога в историческото бъдеще) премахване на това насилие. Умишлено и систематично бяха премълчани и скрити от публичния дебат най-важните проблеми и колизии – за истинските причини, фактори, механизми и модалности на историческите измерения и практическите възплъщения на тези насилия. Домораслите ни властници, а и задграничните им ментори не бяха съобразили, че с такъв идеологически брутален или перфиден десант ще наелектризират обществеността, ще я взривят с едностранчивата, невярната си система от истински, опашати лъжи, заблуди, или измами, които в продължение на целия дебат около ратификацията на конвенцията се изсипваха в непрестанен порядък, а пък и в огромни и съвсем непоносими за гражданството количества.

Невярно и непочтено е да се твърди, че положението на жените у нас е добро, защото те като пол и личности са едни от най-големите жертви на злополучния преход. Но да се твърди, сравнява и оприличава жизненият им статус с този на жените от крайно неразвити, а и абсолютно чужди по цивилизация и култура страни и народи, е също неправомерно и аморално, но тъкмо това се опитаха да прокарат и натрапят на българската общественост сервилните, раболепните и блюдолизническите ѝ управници днес. И не с такива конвенции, а с *истински социални политики* може/трябва да се

оправи положението на жените, за да живеят те истински нормален, но и достоен човешки живот.